

בס"ד. ר"ד ש"פ בא, ו' שבט, ה'תשי"ב.

בלתי מוגה

(לאחרי התפלה פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א אל הקהל, ואמר:) מן הראוי הי' להכין "קידוש" ביום הש"ק זה — יום הש"ק שלפני יום ההילולא.

ומהמעלות שביום הש"ק זה:

בנוגע לעליית הנשמה לאחר י"ב חודש, ש"עולה ושוב אינה יורדת" (דלא כמו במשך כל י"ב חודש ש"עולה ויורדת")² — איתא בכתבי האריז"ל³ ש"בשבוע האחרונה של הי"ב חודש, אע"פ שהאדם נפטר באמצע השבוע בימי החול, ואז הוא תשלום הי"ב חודש, עכ"ז בשבת שלפני אותה השבוע, אז עולה ואינה יורדת עוד, ואעפ"י שעדיין חסרים כמה ימים מהשבוע להשלים הי"ב חודש, לפי שביום השבת כל הנשמות עולות בג"ע העליון כנודע, אפילו בתוך הי"ב, וכיון שעלה, שוב לא ירד בשביל אותם הג' או הד' ימים החסרים מחשבון הי"ב חודש".

ומזה מובן גם מעלת יום השבת שלפני יום ההילולא לגבי כל שאר השבתות — שעליות הנשמה שבכל שאר השבתות הם באופן שלאחרי השבת יורדת הנשמה ושבה למקומה, משא"כ העלי' ביום השבת שלפני יום ההילולא, כיון שבסמיכות זמן באה העלי' המיוחדת שביום ההילולא, נשארת כבר הנשמה בדרגת העלי' דיום הש"ק (ואינה חוזרת למקומה) עד בוא העלי' דיום ההילולא.

וזוהו גם טעם המנהג לעלות לתורה בשבת שלפני יום ההילולא — בהתאם להמעלה המיוחדת בעליית הנשמה שביום הש"ק זה. ולכן, צריכים גם לעשות קידוש כו'.

ויש להוסיף, שהשייכות דיום הש"ק שלפני יום ההילולא ליום ההילולא היא בהדגשה יתירה בנדו"ד שההסתלקות עצמה היתה ביום הש"ק פרשת בא.

לכל הקהל, שכולם סובלים מזה.

(2) שבת קנב, סע"ב ואילך.

(3) שער המצוות להאריז"ל ס"פ ויחי.

(1) לא' המתפללים שהעיר שזוהי אשמתו של הגבאי — אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: החסרון דה"קידוש" הוא לא רק להגבאי אלא